

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Kijowski

w sprawie z powództwa Z. K.
przeciwko Urzędowi Miejskiemu w K.
o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 28 października 2004 r.,
na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Z.
z dnia 20 kwietnia 2004 r.,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2004 r. , wydanym po rozpoznaniu sprawy z powództwa Z. K. przeciwko Urzędowi Miejskiemu w K. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy z dnia 18 września 2003 r. Powód domagał się uznania za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę, podnosząc że przyczyna wskazana w piśmie wypowiadającym umowę o pracę jest ogólnikowa i nieuzasadniona.

W motywach tego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przejął jako własne ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu w pierwszej instancji oraz podzielił ich prawną kwalifikację. Powód był od dnia 1 września 1994 r. zatrudniony przez

pozwanego na stanowisku komendanta Straży Miejskiej w K. Podstawą nawiązania stosunku pracy była początkowo umowa na okres próbny, a od dnia 1 grudnia 1994 r. umowa na czas nie określony. W dniu 30 maja 2003 r. burmistrz Józef Fit, działający w imieniu pozwanego, rozwiązał z powodem umowę o pracę wskazując, że „przyczyną wypowiedzenia jest utrata zaufania przełożonego w związku z jego uwagami co do osobistego zachowania się Pana nie licującego z pełnionym stanowiskiem wywołującego złą atmosferę w pracy i konflikty z podległymi pracownikami, np. poprzez kwestionowanie stosowanych przez strażników grzywien. Ponadto przyczyną wypowiedzenia są niedociągnięcia z uregulowaniem zasad przyjmowania i zdawania służby oraz zabezpieczenia magazynu z materiałami niebezpiecznymi.”

Sądy obu instancji zgodnie ustaliły i oceniły, że przyczyna wypowiedzenia jest ogólnikowa (utrata zaufania) oraz nie znalazła potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym (zabezpieczenie magazynu z materiałami niebezpiecznymi). W tym stanie rzeczy, podnoszone zarzuty nie mogą stanowić uzasadnionej podstawy wypowiedzenia umowy o pracę.

Kasację od powyższego wyroku złożył pozwany. Zaskarżając orzeczenie w całości, zarzucił mu naruszenie prawa materialnego – art. 45 § 1 w związku z art. 32 § 1 pkt 3 k. p., polegające na ich błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu, co wynikało z przyjęcia przez Sądy obu instancji, że przy rozwiązaniu stosunku pracy z powodem doszło do naruszenia przepisów o rozwiązywaniu stosunków pracy. Zdaniem skarżącego, przywrócenie powoda do pracy narusza art. 24 ust. 5 i 27 pkt 1, 2 i 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. z 1997 r., Nr 123, poz. 779). Wniosek o przyjęcie kasacji do rozpoznania uzasadniono tym, że „w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisu art. 45 § 1 k.p. poprzez wyjaśnienie, czy przywrócenie do pracy komendanta straży miejskiej, w odniesieniu do którego w czasie postępowania sądowego przedstawiono zarzut przerabiania i anulowania mandatów, stosowanie presji psychicznej wobec rodziny podwładnego nie narusza przepisów określających warunki zatrudniania i wymagania jakim powinni sprostać strażnicy, wynikających z art. 24 pkt 5 i art. 27 pkt 1,2 i 6 ustawy o strażach gminnych.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania. Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), to Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

W rozpatrywanej sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., a zbadanie sprawy pod kątem występowania okoliczności z § 1 tego przepisu uzasadnia odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania. Wprawdzie wnoszący kasację sugeruje, że w rozpoznawanej sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisu art. 45 § 1 k.p., lecz ową potrzebę uzasadnia podaniem konkretnych okoliczności faktycznych, które skądinąd w ogóle nie zostały wymienione w oświadczeniu rozwiązującym umowę o pracę. Tymczasem tak opisana potrzeba wykładni nie spełnia wymagań z art. 393 § 1 k.p.c. Poza tym zauważenia wymaga, że problematyka zasadności rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem była przedmiotem wszechstronnych rozważań Sądu Najwyższego. Szczególne znaczenie należy przypisać uchwale pełnego Składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 czerwca 1985 r. (III PZP 10/85, OSNCP z 1985 r., Nr 11, poz. 164) zawierającej wytyczne dotyczące stosowania art. 45 § 1 k.p. Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował również stanowisko w kwestii „utrąty zaufania” jako przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę (por. wyrok SN z dnia 16 marca 1998 r., I PKN 565/97, OSNAPiUS z 1998 r. nr 18, poz. 534; wyrok z dnia 7 września 1999 r., I PKN 257/99, OSNAPiUS z 2001 r. nr 1, poz. 14), którą to pozwany podał w wypowiedzeniu umowy o pracę. W tym świetle nie powstaje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie dopatruje się również nieważności postępowania, gdyż pozwany nie był pozbawiony możliwości obrony swoich praw i był reprezentowany przez odpowiedniego pełnomocnika. Jeśli chodzi zaś o przesłankę oczywistości naruszenia prawa, to można o niej mówić wyłącznie wówczas, gdy naruszenie prawa jest „stwierdzalne” bez potrzeby wnikliwego

badania sprawy (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00). W przedmiotowym stanie faktycznym niniejszy warunek również nie został spełniony.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

kc